

Bonaventura Durruti No passareu!

Bonaventura Durruti va néixer en 14 de juliol de l'any 1896, a la ciutat de León. El seu pare, obrer ferroviari, tingué cura, entre fatigues i penúries, dels seus nou fills que creixen tots en un ambient socialista. D'entre tots els germans es destaca Bonaventura.

Als 14 anys és tot un minyó, mecànic, empleat als tallers del ferrocarril. L'any 1917, dominada la vaga general ferroviària pel Govern, Durruti ha de fugir de León. Es quan comença el seu calvari d'home.

De León passa a París, on comença a treballar com a mecànic a la casa Breguet. Entre la Fournaise i Saint-Denis, passa treballant tres anys.

L'any 1920 torna a Espanya. Arriba aquí en un període de repressió. Ascaso, Durruti, García Oliver, Jover, Vivancos, són des d'aquelles hores germans inseparables.

Martínez Anido i Arlegui sembren la mort. Durruti i Ascaso, perseguits, han de sortir d'Espanya. Els companys de l'Argentina els reben fraternalment; però la policia els vigila i no poden treballar. Durruti i els seus companys recorren l'Argentina, l'Uruguay, Paraguai, Chile, Cuba i Mèxic. Després es trasllada a París amb la idea d'acabar amb el rei felló. El «complot» és descobert i ell i els seus companys són detinguts. Es l'estiu del 1926 Entre la «Santé» i la «Conciergerie» passen un any de presó.

Després de moltes vicissituds a Bèlgica troben hospitalitat i la policia, assabentada de la seva estada, els vigila, però els deixa viure tranquils. Es quan intervenen intensament al costat de Macià, Gassol i altres, en el moviment que hagué de posar fi a la monarquia. Feia dos anys que residien a Bèlgica quan arribà el 14 d'abril, que fou proclamada la República. El dia 15 del mateix mes tornen en un tren carregat d'emigrats espanyols. Però la República del 14 d'abril no satisfà les seves aspiracions i Durruti es revelà gran agitador i orador combatent-la.

Després dels esdeveniments de Figols fou deportat a Fuerteventura.

Durruti tenia un germà que morí lluitant a Astúries el 6 d'octubre, i altres germans que es creu que han estat afusellats i un altre que lluita al front de Madrid.

No passareu i si passeu,
serà damunt d'un clap de cendres;
les nostres vides les prendreu;
nostre esperit no l'heu de prendre.

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

No passareu i si passeu,
quan tots haurem deixat de viure,
sabreu de sobres a quin preu
s'abat un poble digne i lliure.

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

No passareu i si passeu,
decidirà més tard la història
entre el saió que clava en creu
l el just que hi mor, de qui és la glòria.

Mes no serà per més que feu,
no passareu.

A sang i foc avançareu
de fortalesa en fortalesa,
però, què hi fa!, si queda en peu
quelcom més fort: nostra fermesa.

Per ço cantem: per més que feu,
no passareu.

APEL-LES MESTRES

Podreu tenir coneixement de l'Administració del poble, si llegiu cada setmana el periòdic MONTSENY